

Angelica Stan

spații intermediare

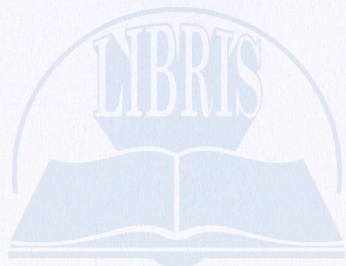

Tracus Arte
2016

Cuprins

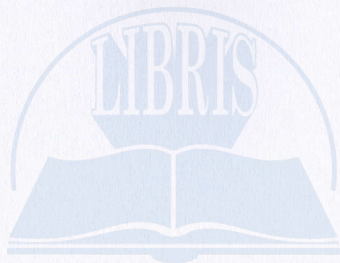
golul dintre / 5
mai-mult-ca-orașul / 23
casa miresei / 39
periferii / 49
din instinct / 65

21

într-un vagon / în casele / în coridoare / ca niște vertebre de dinosaur.
femeile / privind / în jur / a ceea ce / este / meu / - morți / alții / morți /
la altă viață / în sticlă / în turtă / o sursă / de viață / ca atunci când /
amintesc / ceva de foarte demult.

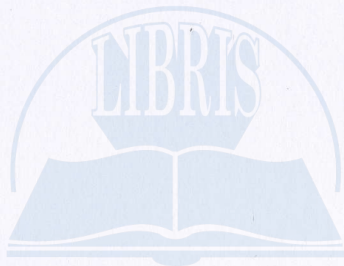
în fiecare colț de cameră - unetate cu haine pentru diferite vremuri.
în fiecare colț de cameră - o piele uscată din care socmașii au ieșit fără
dureri / fără țesut.

#1.

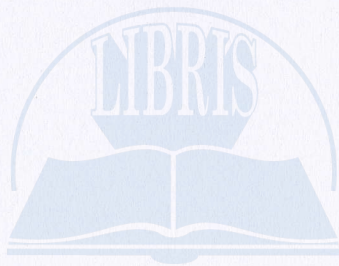
casă-vagon cu oasele înșirate pe coridor ca niște vertebre de dinozaur.
ferestrele sorbind cerul de la etajul opt. cerul meu – mereu altul, mereu
la altă viteză. în stoluri, în turme. o senzație de vertij, ca atunci când îți
amintești ceva de foarte demult.

în fiecare colț de cameră – umerase cu haine pentru diferite vârste,
în fiecare colț de cameră – o piele uscată din care tocmai am ieșit: fără
dureri. fără ifose.

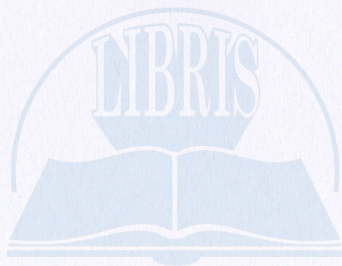
#2.

tot ceea ce locuim este un gol. plus niște obiecte care se mișcă de
colo-colo.
golul casei este plinul meu. în fiecare dimineață mă umplu cu lucruri
inutile. sau cu lucruri mai triste decât s-ar putea înghesui într-un buzunar
de copil orfan.

#3.

cumva pe neașteptate, mobilele devin foarte mici: golul umple casa, devine palpabil. pătrunde în oase și oasele devin foarte poroase, ca ale păsărilor, de parcă s-ar pregăti de zbor. și casa devine foarte ușoară, așa încât cineva ar putea sufla peste ea un vânt aprig și ea s-ar smulge dintre dinții mei și ar pluti către un țărm de lut, cu pereți de lut, cu podea de lut: lutul acela roșcat ar sta ca o ancoră înfiptă în sternul meu.

când ne-am despărțit prima dată cu amîniunții la stînga, pe coridor, tu
ai ținut-o drept înainte, în buzunarii hainei mi sîmțeam degetele lipite,
mă gîndeam *mai-mult-ca-orașul* și mi s-a părut că de fapt nu gîndeam, ci
strada își trece bătăușile de coapsă-mea, mi s-a înghețat sîmă în texturile
tenacilor, respira prin rigole direct în plămîni mei, mi s-a lăsat loc în
mine cu un fel de rușea, în fîrta cărții cedată, înălțîndu-mă pe străduțe
întortochiate,
pînă în piața roșie,
acolo piatra statuii devine fosforescentă.

#1.

când ne-am despărțit prima dată eu am luat-o la stânga, pe icoanei, tu ai ținut-o drept înainte. în buzunarul hainei îmi simțeam degetele lipite. mă gândeam că e prea devreme să am un copil. defapt nu gândeam, ci strada își freca bordurile de coapsele mele. îmi împingea sânii în texturile tencuielilor. respira prin rigole direct în plămânii mei. își făcea loc în mine cu un fel de tupeu, în fața căruia cedam, înaintând încet pe străduțe întortochiate, până în piața rosetti. acolo piatra statuii devenea fosforescentă.

#2.

totul e o înscenare. orașul își schimbă numele străzilor chiar în timp ce merg: acum- strada furiei colț cu strada exasperării. mai încolo- strada lehamitei.

eu te aștept mereu mai departe de propriul meu centru. te aștept până când compasul face un cerc înafară și pășesc cu inconștientă acolo. apoi așteptarea își arată părțile intime, precum prostituatele, în parcul de la marginea marginii.